

SOSIALURIN

Nr. 48

11. JULI 1964

37. ÁRG.

SAMEINDU TJÓÐIR:

Hjálpin til u-londini

USA, Bretland og Frankariki lata 88 pst. av allari tí hjálp vestrheimurin letur til tey til afturs komnu londini.

Ein frágreiðing frá ST sigur, at í tíðarskeiðinum 1960-62 lótu londini í vestrheiminum 133 milliardir krónur til hjálpararbeiði í u-londunum.

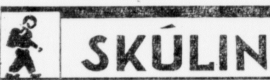
USA, Bretland og Frankariki lótu til samans 88 pst. av allari hjálpini. USA liggur á odda við 60 pst. ella 79,8 milliardum krónum. Frankariki lat 18 og Bretland 10 pst.

Meginparturin av peninginum fór til lond í Fjareystri og síðan

komu lond í Afríku, Latinameríku og vestara partinum av Asíu.

Um somu tíð fingur londin í Fjareystri eisini størstu hjálpina frá kommunistisku londunum við undantak av 1961, tá meginparturin fór til Afríku.

Alheimsstreymurin av peningi í stórum nøgdum fór til bert fá lond. Soleiðis fingur 15 av 52 londum tveir triðjapartar av øllum peninginum.



SKRIVINGARLIGD I YMSKUNG LONDUM

Skulin ger almikið fyrri at læra børnini at skrivað — í fyrsta lagi at skriva vakurt og so seinri at skriva rætt. Tað fellur okkum vanliga lætt at læra at skriva, sjálvt um munurin í vakurliga ofta er stórur; men veruliga eru okkara bókstavar ikki so torførið at skriva, og við eitt sindur av hegni fáast teir ræturliga lesiligrir og og snøggrir í sniði. Onnur fólk hava aðrar bókstavar ella tekn, ið als ikki líkjast okkara. Tað skal rætt hegni til at fáa mong av hesum fremmandu bókstavasløgnum at skriva vøkur út.

Kinesarar skriva frá í erva og



AT ein blóðdropi hevur eitt minutt at rænnast frá hjartanum, niður líflu ta og aftur í hjartað, tá ein stuttur stillur, men bara 15 sekund, tá ein er í roringi.

AT eisini plantur kunnu taka seg sjálvar av døgum. Villfiku-træið kann skjóta skot, ið krókja seg um alt, sum er í nánd; men tað hendir við

niðurfir og frá høgru til vinstu. Japanesarar skriva eisini frá í erva og niðurfir, men frá vinstu til høgru. Urmeksikanararnir skriva frá í neðra og uppfeiri. Hebraiskt, arabísk og persisk verður skrivað frá høgru til vinstu. At byrja við skrivaðu gríkkar hina fyrstu regluna frá høgru til vinstu, men allar hinar frá vinstu til høgru.

hvørt, at hesi skot krókja seg um træið sjálvt og kroysta tað í hel.

AT orðið »pedagoge« kemur frá gamla Hellas; tað varð brúkt um teir — vanligu trælirnar ið ansaðu eftir dreingjabørnunum.

AT tað verða gjørdar smáar magnetir, sum kunnu lyfta lutir, ið eru 200 ferðir tyngri enn magnetin sjálv.

AT tað verða latnir 5 Nobel-heiðurslønir: friðarheiðurslønin eins og fyrri keni, fysik, medisín og skaldskap.

AT arbeidararnir á einari enskari margarinverksmiðju gjørdur verkfall, tí teimum varð noktað meira løn; teir fóru í skrudgongu gjøgnum býin við hesum plakatum: ETIÐ SMOR!

AT tey flestu av teim mest tydningsmiklu uppfínslunum eru gjørd av monnum á ungum aldri.

Lesið **SOSIALIN!**
Keypið **SOSIALIN!**
Haldið **SOSIALIN!**

Kærleiki við fløskupost

Fekk 381 svar upp 1282 flótandi friggjarbroyv.

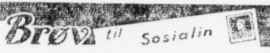
I enska brynum Pinchbeck West, har tað eru 6 mannfólk fyrri hvørja kvinnu, er tað ikki lætt at fáa fatur í einari konu.

Hin 33 ára gamli Brian Colofann ráðini. Hann tveitti 1282 fløskupostar við friggjarbroyvum í út í Norðsýðjvín.

Tað kom svar aftur frá 381 skandinávskum gentum. Hann kannaði brovini gjølla og valdi sær 6 svenskar kvinnur burtur úr. Nú er hann kominn aftur av 4000 km longu ferðini til Svøríks, har hann vitjaði hesar seks.

»Vinnarin, Inge-Britt Gamberg frá Vaxholm, væntast skjótt til Onglands at giftast við hesum snildum ungkarli.

Við einari av teimum seks var »vindule« uppi í, tí tað hann kom inn til hennara, sat drongur hennara inni í stovuni.



ALT BER TIL AT SIGA

Ja sjálvt hjá Dagblaðnum, sum hevur at øðrum, ber til at siga tað heilt ófatuliga.

Fyri stuttum kundi ein lesa nakað um tunnelli í Norðoyum og Oyndarfjarðar vegin. T.d. stóð, at eingin vegur skaptist av nokrum pelum.

Hertil er bert at siga, at hvørki tunnelli ella vegurin til Oyndarfjarðar kundi gjørt veruleiki uttan við pening, og tann pening, ið hesi umtalaðu vegarbeiði skulu gerast við, er hvørki fingin til vega av Knóti Wang, Háknú Djuvhuus ella nokrum teirra.

Hesi arbeidi verða gjørd við peningi úr 60 milj. grunnum, ið seinasta landsstyri við P. M. Dam sum logmánn útvegaði, og sum undan valinum varð sagt at vera valbluff.

Uttan hesa stórfingnu peningalegging, hevði tað verið ógjørligt at gjørt tunnelli. Oyndarfjarðar vegin eins og onnur vegastrekkir ið eru uppi í tí stóra vegapláni, seinasta landsstyri gjørdi.

Tað hevur ikki so sjáldvan verið at sær í stjórnarbløðnum, tá talað hevur verið at av andstöðuni, hvussu litið í kemur av skafti, hvi gjørdi tit ikki hatta og hvi gjørdi tit ikki hatta. Var tað nakar, ið kundi vænta at allar teir mongu uppávur, sum ligði høvdu á láni skuldi fremjast eftir bert fyra árum. Tað má to vera mark fyrri, hvat kann avrikast eftir fyra árum.

Slikt er bert fávitskutt tala. Seinasta landsstyri fekk so nógv avrikað, at menn siga seg aldri áður hava verið eygvátni til eina

slika broytigartil í Føroyum sum ári 1959-62. Tað nyttar tí einki nakrari skrivning at koma tann veruleika — tað avreksarbeiði, ið tað var gjørt — av fráfarandi landsstyri. Og tær stóru peningaleggingar, ið vórðu fyrirleiddar afturat øllum øðrum til loysn av stórum uppávum, sum lógu fyrri at fremja. Hesar íleggingar komu nú »sjálvstýrislandsstýrinum« tilgøðar, og tí hevur tað møguleikar at fremja tað, ið evnir og vilji eru til. Men tíverri visir seg at tróta bæði evnir og vilji.

Viðvíkjandi 60 milj. grunnum hevur verið sagt, at HANN ikki er nokur gáva ella MANNA, er litið at svara til, tá ein veit frá hvørjum tað kemur. Tað eru to teir kræstastu sjálvstýrismenn sum siga, at er ikki 60 milj. grunnum at rokna sum gáva við tað, at tað er peningur, sum bert Føroyar kunnu lena av og av tí at renta og avdráttur fer aftur í grunnið, so skilja teir ikki, hvat ið kann rokast fyrri gávu.

— So ymiskir eru menn í hussan.



— Um lögtingi einaferð verður at innføra tollfrelsi, kemur tað ivaleyst undir innflutningstoll.

Janus: Kann eg fá fri í morgin at hjálpa konuni at vaska upp og niður.

Stjórinn: Nei, tað gongur ikki! Janus: Túsind takk, tygum eru ein heiðursmaður.

HANN: Skal eg tveita tað, ið eftir er av budginginum burtur, ella skal eg seta hann í kóliskáp, ið tveita hann burtur seinri.

Per: Hvi hevur tú so stóra kúlu í pannuni?

Pól: Konan oysti vatn eftir mær.

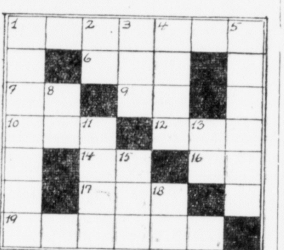
Per: Tað færi tú onga kúlu av.

Pól: Jú, vatnið var í einari fløsku.

Tey nýggja slógini av medisín eru so góð, at ein má vera bæði friskur og sterkur fyrri at tola tey



KROSSORD:



Yvrefrit: 1) eimskip 6) fiskur 7) stykkjamað 9) tveir eins 10) snara 12) ótta 14) brola 16 liv 17) prát 19) gagnað.

Niðurfrit: 1) tónatálið 2) roykur 3) livandi 4) ungi 5) í miðjuni 8) tóni 11) heitt 13) skipastavir 15) gul 18) skipastavir.

FÆROSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆROSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

SØKKIÐ BISMARCK!

eftir C. S. FORESTER

umsett hevur MICHEL NIELSEN

(Framhald)
Eisini Bismarck rullaði illa í tí ringa sjónum. Admiral Lütjens kom út úr sínum lugari og fór upp á brúna. Í honðini hevði hann trý leðurhylki. »Eg ynski at tala til manningina, kommandør Lindemann. Lat eykavirgennir stilla upp.« Eftir tekin frá Lindemann, setti ein undirvirmadur hátalaraanleggdið til og kunninggjórdi at admirallurin skuldi tala. Teir ungu yvirmennir vóru longu í ferð við at stilla upp á afturdekkunum. Teir sóu illa út, tí eingin hevði sovið í fleiri samdøgur. »Gerði so væl at senda bót eftir Schwartz kommandørkapteyni og Dollmann, kapteyni, segði Lütjens »Javel, harra admiralar.« segði Lindemann; admirallurin fór yvir til mikrofonina. »Manning á Bismarck.« byrjaði hann. »Eg skal ikki kalla allar frá, har teir eiga at vera, meðan ein vakni fignidil lúrir beint hinumegin sjónarringin, men meðan til eru á varðhaldi antin í maskinrumum, ella við kanónum, kunnu tí allir hvora, hvat eg havi at siga, eins og teir

ungu yvirmennir her kunna siggia hesa hátíðargæð. Manning á Bismarck! Allarfyrst má eg siga frá tí stóra heiðrinum, sum vit hava verið úti fyrri. Okkara forari hevur sjálvar sent mær eina heilsu og lati og hana fara víðari til hvønn einasta mann her um borð. Okkara forari sendur síni bestu ynski til okkum allar, og soleiðis ljóðar tað orðrætt: »Boðini um tygara stóra sigur vilja fara um allar heim. Krigsbrottsmaðurin Churchill ridlar nú á trúna sinari. Hann noyðir okkum at fara víðari frá sigri til sigurs til jøddadómurin er knústur, og heimurin kann liva í friði undir hokukrossmerkinum.« Nú leyp tann politiski yvirmadurin á skipinum fram og gjørdi tekin til teir ungu yvirmennir. »Heil Hitler!« yldu teir lýdnir. »Sie Heil! Sie Heil!« Hetta sá nú ikki so ræðuligt út, tí unglungarnir vóru ekkamóðir. »Forarin biður meg eisini — fyrri seg — geva heiðurstekin til teir av manningini, sum hava verið framúrskarandi djárvir í bardaganum Kapteynloyntant Dollmann! Kap-

teynloyntanturin kom fram. »I forans navn!« gevi og tygum jarn krossins riddarakross.« Aftur yldu yvirmennir »hurra« meðan Lütjens setti krossin á bringuna hjá Dollmann. »Kommandør Schwartz sum hægstur artillariyvirmadur á hesum skipi, eiga tygum stóran heiður fyrri, at tað gekk, sum tað gekk. I forans navn!« gevi og tygum jarnkrossins riddarakross við svorði.« Aftur skrigjaðu yvir mennir, alt teir orkaðu. »Chefurin á hesum skipinum ber longu jarnkrossins riddarakross. Kommandør Lindemann, og havi nú tann heiður at geva tygum riddara krossin við svorði og brillantum. Lindemann skuldi beint til at stiga fram og taka krossin, tá ávaringaboðini dundu gjøgnum alt skipið. »Flugvarar! Flugvarar! Fignidilfoglar siggja!« Foglort til bakborðs!« Loftkanonirnar vóru longu klárar og teir byrjaðu at skjóta aðrenn Lütjens og Lindemann sluppu innaftur á brúna. Tað vóru »Swordfish«-flogfar, niggju í tali. Ógulliga spakuliga flugu tey fram móti bógnum á Bismarck og blakaðu so torpedoinnar. »Hart styrbórð.« yldi Lindemann, og skipið legði seg á hina síðuna, tá róðrið varð lagt yvir. »Hart bakborð.« rópti Lindemann aftur og skipið kúvendi. Torpedoinnar ruku framvið síðunum, meðan kjaralvorrurin skilla sást í tí gráa síðunum. Eitt brak liðaði fylgt av einum brotsiðgi, tá ein torpedo brast móti styrbórðs bógi, og so var alónið longu av. »Tað vóru «Swordfish»-flogfar.«

segði Lütjens við stabschef sín. »Hvussu nógv var taldur tygum?« »Einar sjei, harra admiralar.« — »Og tygum?« »Eg haldi, har vóru niggju.« »Tað haldi eg eisini.« »Tað tað vóru «Swordfish» má ein flogberi vera onkustaðni nærhendis segði stabschefurin. Tað kann ikki vera nakar stórvir og væl útgjørdur flogberi, sum bert kann senda niggju floglór í einum áløpi.« segði Lütjens. »Men tað eydnaðist teimum ið hvussu er at raka okkum her frammi á styrbórðs síðu. Hvussu stórvir er skaðin, kommandør?« »Boðini koma just nú harra admiralar.« svaraði Lindemann og lurtadi í telefonini. »Fint, Teir siga frá, at skaðin bert er litil, harra admiralar. Eingin er serdur. Pumpurnar hava longu fingið tamarhald á vatninum. Holdið kann vera bót uppá minnt enn ein tíma.« »Eitt skip, sum Bismarck noyðist ikki at óttast fyrri so smáum torpedum, sum «Swordfish»-forini kunnu bera.« segði Lütjens, »men latum okkum siggia, hvar teir kunnu vera komnir frá.« Hann fór framstúr inn í bestikrúmið og bovgi seg yvir kortið. »Hvussu langt er tað mesta hesi flogforini kunnu fluga?« »Hmnn, hundrad og tjúgu fjórðingar, harra admiralar. Ið hvussu er minni enn hundrad oghálvtrýss. Navigatiónsyvirmadurin gjørdi ein sirkul við passaranum.« »Onkustaðni innanfyri har.« segði Lütjens. »Minir harrar. Tað er eitt ógulliga stórt eki.« Ein ungur radiovyvirmadur kom inn. »Heldur, loyntantur sendi meg herin,

harra admiralar. Vit eru við at upplanga signal frá teimum bretsku flogforunum.« »Ja?« »Vit hava peilað okkum fram til, at teirra kós er eystur, nakað norður eftir — umleið 85 stig, harra admiralar.« Navigatiónsyvirmadurin skundaði sær at gera eina linju til sirkulbogan. »Ein flogberi, og har er hann.« segði Lütjens. »Og Ark Royal er enn 1000 fjórðingar burtur, segði stabschefurin og peikaði móti hinum endanum av kortinum. »Ein flogberi við 9 smáum «Swordfish»-flogberi.« segði Lütjens. »Hvussu leiingi er til sölsetur?« »17 minuttir, harra admiralar.« segði navigatiónsyvirmadurin. »Tað tekur ein tíma hjá teimum at fáa torpedoir og olju umborð. Ein tíma afturat at koma aftur til okkara. Eingin máni og litil skyhædd. Teir finna okkum ikki aftur í nátt, harra admiralar.« »Ei heldur í morgin, um vit sleppa frá hasum krússaranum, og tað SKULU vit.« segði Lütjens. »Hann skuldi júst lamma nevani á borðið, tá hann sá, at hann enn held leðurhylkið við jarnkrossinum hjá Lindemann.« »Eg mundi gloymt nakad av týðningi. Ger so væl, Lindemann.« segði Takk, harra admiralar.« segði Lindemann. »Eg vil vóna, at tygum koma at bera hetta heiðurstekin mong áfturat.« segði Lütjens. »Tað geri eg eisini, harra admiralar, segði Lindemann. »Nú koma vit inn í ein nýggjan miorkafloka, harra admiralar.« segði stabschefurin. »Nú er tað at broyta kós.« (Framhald)